

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2019. évi november hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság a kábítószer-kereskedelem büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 13.B.35/2018/65. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott büntetését 7 (hét) év 6 (hat) hónap szabadságvesztésre és 8 (nyolc) év közügyektől eltiltásra súlyosbítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott helyesen a szabadságvesztés-büntetésből *legkorábban* a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék a 2019. január 21-én kihirdetett 13.B.35/2018/65. számú ítéletével **vádlott** büntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 178.§ (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószer birtoklása büntettében állapította meg, míg a Btk. 325.§ (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott lösszerrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette. Ezért 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban, míg a feltételes szabadságra bocsátás időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen az *ügyészség* az egészséget veszélyeztető cselekmény Btk. 176.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdése szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének kísérleteként történő minősítése és a büntetés súlyosítása végett fellebbezett, míg a *vádlott* és *védője* a büntetés enyhítése érdekében élt jogorvoslattal.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészség fellebbezésében foglaltak fenntartásán túlmenően a vádlottól lefoglalt pénzösszeg vonatkozásában vagyoneklóbzás elrendelésére, továbbá a gyógyszerrendészeti szabálysértéssel kapcsolatos iratok szabálysértési hatóság részére történő megküldésére és ezzel

összefüggésben az elkobzás alkalmazásának mellőzésére tett indítványt.

A nyilvános ülésen a vádlott és a védő a jogorvoslati nyilatkozatukkal megegyező tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, mely a Be. 590.§ (2) bekezdése értelmében kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve - a Be. 590.§ (7) bekezdése szerint hivatalból - az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.

A Be. 590.§ (8) bekezdése folytán ugyanakkor nem képezte a felülbírálat tárgyát az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő rendelkezése, mely - ügyészégi fellebbezés hiányában - első fokon jogerőre emelkedett.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 593.§ (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján - az alábbiak szerint helyesbítette:

Az ítélet 3. oldalán a vádlott 1. sorszám alatt feltüntetett elítélése kapcsán a Pécsi Ítéletábrla határozatának száma helyesen Bf.II.287/2010/7.

A másodfokú bíróság az ítélet 3. oldalának utolsó mondatát - *A vádlott egyéb személyi körülményeire vonatkozó adat nem áll rendelkezésre* - mellőzte.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be. 592.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól; az teljeskörűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az indítványozott körben a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le; az ily módon beszerzett bizonyítékokat megvizsgálta, ténymegállapításai ezen adatok minden részletre kiterjedő értékelésén alapulnak. Bizonyítékokat mérlegelő tevékenységéről ítéletének indokolásában számot adott, tehát indokolási kötelezettségét is teljesítette. A másodfokú bíróság ennek megismétlése nélkül - a bejelentett jogorvoslati kérelmek tartamára is figyelemmel - mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.

Kétségtelen, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok egy része a vádlott kábítószer forgalmazói magatartását, míg másik része a kábítószer saját fogyasztás céljából történő beszerzését és birtoklását támasztotta alá. Az elsőfokú bíróság ezt a körülményt maga is észlelte, az ellentétes tartalmú bizonyítékokat számba vette, az ügyességgel ellentétes álláspontját azok valóságtartalmának és bizonyító erejének részletes értékelése után alakította ki. Körültekintően számot adva egyúttal arról is, hogy ténymegállapításait milyen bizonyítékokra és megfontolásokra alapította, illetve miért nem látta a Be. 7.§ (4) bekezdésében megkövetelt kétséget kizáró bizonyossággal megállapíthatónak a Btk. 176.§ (1) bekezdésében meghatározott kábítószer-kereskedelem büntette elkövetési magatartásainak vagy akár azok megkezdésének tanúsítását sem.

Ez egyúttal azt is jelentette, hogy - szemben a fellebbviteli főügyesség álláspontjával - nem volt

eljárásjogi lehetőség annak megállapítására, hogy a vádlott a kábítószeret előre meg nem határozható számú, ismeretlenül maradt személy részére kívánta volna értékesíteni; ahogyan annak tényként történő rögzítésére sem, hogy ennek során 3 millió forintot megközelítő bevétele származott volna.

Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján, illetve pusztán logikai úton, a megállapított tényekből további tényre történő helyes következtetéssel nem lehetett az ügyészség indítványa szerinti eltérő tényállást megállapítani. A Be. 593.§ (2) bekezdése pedig - az ügyészség által indítványozott és a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás hiányában - csak felmentés vagy az eljárás megszüntetése esetén teszi lehetővé a bizonyítékoknak az elsőfokú bíróságtól eltérő értékelését.

Másrészről a tényállás kiegészítése körében a vádlott kábítószer-fogyasztási szokásaira vonatkozóan előterjesztett indítvány azért nem volt teljesíthető, mert az ítélet 7. oldalának utolsó előtti bekezdése tartalmazza azt, hogy a lefoglalt amfetamin mintegy 70 napra volt elegendő a vádlott számára.

A tényállás tehát mindössze két vonatkozásban szorult helyesbítésre. Egyfelől az ítélet 3. oldalán, a vádlott előéleti adatainak rögzítése során az 1. szám alatt rögzített elítélése kapcsán a másodfokú határozat számában elírás történt, melyet a másodfokú bíróság korrigált. Másfelől mellőzni kellett az ítélet 3. oldalának utolsó mondatát, mely szerint *a vádlott egyéb személyi körülményeire vonatkozó adat nem állt rendelkezésre*, hiszen az elsőfokú bíróság ezt követően, az ítélet 4. és 5. oldalain részletes ténymegállapításokat tett a vádlott családi állapotára, munkahelyi és jövedelmi helyzetére, lakhatási körülményeire, illetőleg kábítószer-fogyasztási szokásaira nézve.

Az ekként helyesbített tényállás a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A fenti tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

Cselekményének minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az ítélet jogi indokolása körében, 14. oldal utolsó két bekezdésében, valamint a 15. oldal első négy bekezdésében foglaltak a megállapított tényállásra figyelemmel egyrészt szükségtelenek, másrészt jogilag sem helytállóak. Ezért a másodfokú bíróság a fenti szövegrészeket az indokolásból mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó tényezőket teljeskörűen feltárta, ám azokat nem a tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

Helyesen hivatkozott arra, hogy a vádlott visszaesőnek nem tekinthető különös bűnismétlő, hiszen korábban két alkalommal ítélték el, részben hasonló bűncselekmény miatt. Az ekkor alkalmazott, nevelő jellegű jogkövetkezmények azonban nem érték el céljukat, hiszen a bűncselekményt röviddel a korábbi elítélése során alkalmazott felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének letelte után követte el.

Súlyosító körülmény továbbá, hogy a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma közel kilencszeresen haladta meg a bűncselekmény minősítésének alsó határához szükséges kábítószer-mennyiséget. E körben helyesen utalt arra a fellebbviteli főügyészség képviselője, hogy ennek a körülménynek a

büntetés kiszabása körében történő figyelembevétele az állandó bírói gyakorlat szerint is indokolt (56/2007. BK. vélemény III/3. pont).

Ugyanakkor - a védő érvelésével szemben - helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott beismerő vallomását - tettenérésére figyelemmel - csak csekély nyomatékkaal értékelte.

Helytállóan került sor a bűncselekmény büntetési tétele és annak középértéke meghatározására is.

A súlyosító körülmények túlsúlyára, így különösen a vádlott előéletére, valamint a kábítószer mennyiségére figyelemmel a másodfokú bíróság indokolatlannak találta a középértéket el nem érő büntetés kiszabását. Ezért - az ügyészégi fellebbezést ebben a részében megalapozottnak találva - az elsőfokú bíróság által alkalmazott szabadságvesztés tartamát 7 év 6 hónapra, míg a mellékbüntetést 8 évre súlyosbította. Megítélése szerint csak ez a büntetés alkalmas a Btk. 79.§-ában megfogalmazott büntetési célok elérésére.

Következésképpen a vádlott és a védő által enyhítés végett bejelentett fellebbezések nem vezettek eredményre.

Miután a másodfokú bíróság a cselekmény minősítésével egyetértett, nem volt lehetőség a fellebbviteli főügyészség által indítványozott vagyonekhozás elrendelésére sem, hiszen a Btk. 74.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott intézkedés alkalmazásának feltétele a vádlott cselekményének a Btk. 176.§ (1) bekezdése szerinti minősítése lett volna.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség indítványát a Magyarországon nem engedélyezett gyógyszer elkobzásával kapcsolatban sem.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról, valamint a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 6.§ (6) bekezdése szerinti elévülési idő ugyanis már eltelt. Így a szabálysértési eljárás lefolytatására ez okból nem kerülhet sor.

Ezzel szemben a Btk. 72.§ (1) bekezdés d) pontjának II. fordulata szerint *el kell kobozni azt a dolgot*, amelynek a birtoklása jogszabályba ütközik.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint e rendelkezés jelen esetben is alkalmazandó; annak ellenére is, hogy a Szabs. tv. 199/A.§ (2) bekezdése szerint a szabálysértési eljárás lefolytatása a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hatáskörébe tartozott volna. Így nem volt akadálya annak, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 320.§ (4) bekezdése szerint eljárva az erre vonatkozó engedély hiányában forgalmazott gyógyszereket a Btk. 72.§ (1) bekezdés d) pontjának II. fordulata alapján elkobozza; az intézkedés alkalmazására tehát jogszerűen került sor.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel megtámadott határozatát a Be. 606.§ (1) bekezdése értelmében a fentiek szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései értelmében a szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Pécs, 2019. november 15.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 13.B.35/2018/65. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.II.8/2019/11. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2019. évi november hó 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.

a tanács elnöke